

rette Skatter ud af Statskassen uden nogen Mulighed for Erstatning, saa det er ganske vist en Mulighed, som det ærede Medlem godt kan udtale en vis Forkærlighed for, han behøver ikke at regne meget med den i Virkeligheden. Derimod var der en Ting, han syntes at nære nogen Frygt for, og det var, at Landstinget skulde udtage et enkelt Punkt af Nedsættelsen af Beskyttelsen og der sige: „Paa dette Punkt ønske vi at holde Socialdemokratiet fast.“ Det kunde jo meget vel lade sig gøre. Man kunde paa dette Punkt fastholde det Forhold mellem Raamateriale og Beskyttelse, som Socialdemokratiet netop har sat paa denne ene Sats. Det kunde tænkes, at Landstinget vilde anstille saadant et Eksperiment, og det synes, som om det ærede Medlem for Københavns 5te Valgkreds ikke havde Smag derfor. Han sagde, at han naturligvis ikke vilde finde det rigtigt, om Landstinget paa et enkelt Punkt holdt det ærede Medlem fast. (*Borgbjerg*: Det protesterede jeg ikke imod). Det glæder mig at faa den Erklæring ogsaa fra det ærede Medlem.

Endelig sagde det ærede Medlem, at jeg ikke havde haft ganske Ret med Hensyn til min finansielle Opgørelse i Gaar, da jeg talte om Balancen, jeg havde glemt forskellige Ting, f. Eks. 1 Mill. Kr., som Københavns Kommune skal betale aarlig, nemlig naar det gamle Banegaardsterrain er ryddet. Men det ligger nogle Aar ude i Fremtiden endnu, jeg er ikke sikker paa, at det bliver de første 5-6 Aar, vi faa denne Million, og til den Tid ville vi have liggende mer end nok af Opgaver til den. Saa sagde det ærede Medlem, at jeg regnede ikke med den $\frac{3}{4}$ Million, som kom ind i Henhold til Loven om Nationalbankens Oktroj. Nej, jeg har ganske vist ikke udtømt alt, hvad der kunde komme ind af Indtægter, ligesom jeg heller ikke har nævnt alt, hvad der kan komme af Udgifter, thi saa havde jeg nævnt en Ting, som er meget nærliggende, nemlig de forøgede Udgifter, der ville følge af de Resultater, den nedsatte Lønningskommission vil komme til. Jeg tror, det ærede Medlem vil ønske, at de Resultater, denne Lønningskommission kommer til, blive saa store, at de sluge de $\frac{3}{4}$ Mill. Kr., han mente, jeg havde glemt at omtale. Men jeg nævnede ganske vist heller ikke Lønningskommissionen i Gaar.

Det er de Bemærkninger, jeg finder Anledning til straks at gøre til det ærede Medlem.

Borgbjerg: Idet jeg forbeholder mig, hvis jeg senere skulde faa Ordet, at gaa nærmere ind paa den højtærede Ministers sidste Replik, skal jeg kun sige følgende: Det højtærede Medlem for Æbeltoft (N. Neergaard) er, som jeg har sagt, overbevist Frihandelsmand i ganske anderledes Grad, end jeg har faaet Indtryk af, at den højtærede Minister er. Han er tillige en moderat Politiker, en gammelmoderat Politiker, der kun tror paa Forhandlingens Vej, der ikke vil Kampens Vej, det er Forskellen. Han mener altsaa, at man ikke kan gennemføre mere, men han kunde ønske meget mere ud fra sit frihandelsvenlige Standpunkt. Men han er en moderat Politiker, hylder det gammelmoderate Standpunkt, som den højtærede Minister alle sine Dage lige til for nogle Aar siden har bekæmpet. Den højtærede Minister gik ud fra, at der er en anden Vej end Forhandlingens, nemlig, hvis det skulde være, ogsaa en Kampens Vej. Der er god Sammenhæng i, hvad jeg har sagt.

Den højtærede Minister kunde ikke afkræfte, at jeg ved Citat af Rigsdags-tidende havde paavist, at det ærede Medlem for Københavns 11te Valgkreds ved 1ste Behandling af Toldlovsforslaget i 1897 sluttede sig til Toldkommissionens Mindretal, hvad Beskyttelse angaar. Han anførte et andet Citat fra denne Behandling. Jeg skal dertil sige, at Stillingen var den, at naar det ærede Medlem i 1897 ikke stillede særlige Forslag om Beskyttelsesnedgang, laa det i, at det ærede Medlem havde givet hele den Sag i Grosserer Køedts Haand. Det husker den nuværende højtærede Finansminister godt, at saaledes var Stillingen den Gang, at Toldloven blev jaget igennem ganske anderledes hurtigt, end den nu bliver det. Der blev ikke en Gang holdt Møder i Toldudvalget, det hele blev lagt i Køedts og Lüttichaus Haand, det kan det ærede Medlem for Æbeltoft bekræfte. Et Medlem som min Partifælle, det ærede Medlem for Københavns 11te Valgkreds, havde ikke andet at gøre fra det første konstituerende Møde end ganske roligt at lægge hele Sagen i Køedts Haand, hvem han kendte som en overbevist Frihandelsmand, og naar Sagen saa var gaaet gennem disse Forhandlinger med Lüttichau, godkende Resultatet. (*Ellinger*: Hvorfor talte han?). Jeg ved ikke, hvilke taktiske Bevæggrunde der laa bag ved den Gang for at faa et Kompromis igennem, som man mente kunde være forsvaret under en Højreregering. Men jeg